

3. Mýlný jest i další názor zmateční stížnosti, že prý § 81 tr. zák. předpokládá skutečné zmaření služebního výkonu; stačí, že pachatel chtěl úřední úkon zmařit a v tomto úmyslu jednal, což je tu bezvadně zjištěno. K tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný nebyl vyzván, by opustil vlak, a že ani nebyl požádán, by se odebral na staniční úřad, stačí poukázati na výpovědi svědků, kteří potvrzují opak. Výrokem svědka K-a, který soudil, že obžalovaný jeho úřední výkon nemohl zmařit, se soud obírá, ale dospívá, uváživ výpovědi ostatních svědků, k jinému přesvědčení, takže neobstojí ani případná výtká neúplnosti rozsudku. 4. Není odůvodněna posléze ani námitka, že zjištěné jednání obžalovaného nelze kvalifikovati ani jako násilné vztažení ruky ani jako nebezpečnou pohrůžku. Pouhé zvednutí ruky není prý skutečným násilím, jaké předpokládá § 81 tr. zák., pokud nebylo násilí použito. Také o nebezpečné pohrůžce nemůže prý býti řeči, když svědci potvrdili, že obžalovaný jednal z bravury, a že se napadení vyhrůžky nebáli (K.). Zmateční stížnost především přehlíží, že násilné jednání obžalovaného nezáleželo jen ve zvednutí ruky proti průvodčímu, nýbrž že, jak soud zjišťuje, obžalovaný, jsa velice rozrušen, »pojednou proti průvodčímu K-ovi prudce vztýčil ruku, v níž průvodčí D. spatřil nůž a při tom pronesl slova: »Já Vás tu oddělám, já ho do Vás vrazím«. Podle tohoto zjištění obžalovaný, maje v ruce nůž, útočil proti K-ovi, a teprve, když ho D. chytil za ruce a zabránil jeho dalším útokům (jak praví rozsudek), nůž zase sklapl. I když se toto útočné jednání obžalovaného nedotklo přímo vrchnostenské osoby, jest i v něm spatřovati násilné vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák., jímž nutno rozuměti každý útok podniknutý na tělo vrchnostenské osoby, třeba se minul cílem a se nezdařil. Tomuto výkladu nasvědčuje nejen přirozený smysl slov »vztažení ruky«, která v sobě neobsahují nutně také výsledek vztažení, zasažení dotyčné osoby rukou, nýbrž znamenají povšechně čin směřující k tomu, by byla zasažena osoba, proti níž se ruka vztahuje. I útok třeba nezdařený, není tudíž jen činem vedoucím ke skutečnému vykonání odporu, nýbrž již samým zprotivením se a skutečným násilným vztažením ruky, jaké předpokládá § 81 tr. zák. (srov. rozh. čís. 2653, 1767 sb. n. s.).

### Čís. 3403.

**Obžalovanému pro přestupek § 523 tr. zák., který se často opíjí a pere, nepolehčuje zachovalost (§ 264 b., tr. zák.), třeba nebyl soudem ještě trestán; nelze mu povolití podmíněný odklad výkonu trestu.**

(Rozh. ze dne 1. března 1929, Zm I 9/29.).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem opilství podle § 523 tr. zák., zamítl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného z výroku o trestu, vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení a trest obžalovaného prohlásil za nepodmíněný, mimo jiné z těchto

## d ů v o d ů:

Odvolání obžalovaného z výroku o trestu nebylo lze vyhověti. Ze zprávy obecního úřadu vysvítá, že se obžalovaný často opíjí a pere. Nepolehčuje proto obžalovanému zachovalost (slova § 264 písm. b) tr. zák.: »když dříve vedl bezúhonný život«, »früher unbescholtener Wandel«), třebaš nebyl soudem ještě trestán, a zůstává jako polehčující okolnost jen jeho částečné doznání, takže tu nebylo ani předpokladů pro použití § 266 tr. zák., který ostatně sám nalézací soud v rozsudku jen citoval, ale nepoužil ho. Pokud odvolání poukazuje k tomu, že obžalovaný nezpůsobil svým jednáním značnou škodu, že zranění Antonína H-a a Marie R-ové bylo nepatrné a že obžalovaný jednal v úplné opilosti, přezírá, že úplná opilost obžalovaného byla předpokladem podřadění jeho trestného činu pod ustanovení § 523 tr. zák. a že skutková podstata zločinu veřejného násilí ve smyslu § 85 písm. b) tr. zák. poranění osob nepředpokládá, takže tato okolnost spíše by v úvahu přijíti mohla jako okolnost přitěžující. Bylo proto odvolání jeho zamítnouti.

Naproti tomu shledal zrušovací soud odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení odůvodněným, neboť vzhledem ke zprávě obecního úřadu, že obžalovaný nepožívá dobré pověsti; že se opíjí a pere, nelze důvodně očekávat, že se obžalovaný bez výkonu trestu polepší. Bylo proto odvolání státního zastupitelství vyhověti a uznati na trest nepodmíněný.

## Čís. 3404.

T. zv. zmenšená přičetnost, duševní méněcennost nebo zatíženost není duševním stavem vylučujícím podle § 2 a., b., tr. zák. přičetnost, aniž zrudný pud pohlavní (homosexualismus i povahy sadistické) sám o sobě, není-li výronem všeobecné poruchy duševní.

Soud neporušil zákonný předpis, otázkav se přímo obžalovaného, zda se vzdává přípravné osmidenní lhůty (§ 221 odst. první tr. ř.); tato lhůta neplatí pro obhájce; je jeho věcí, by — neměl-li dosti času, by si obhajobu náležitě připravil — navrhl odročení hlavního přelíčení a zabezpečil si tak po případě uplatňování zmatku čís. 5 § 344 tr. ř.

Obhájce nemůže si stěžovati (§ 344 čís. 5 tr. ř.), že soud zamítl jeho návrh na doplnění šetření a posudku znalců lékařů, neřídil-li se při formulování návrhu předpisem čl. I čís. 3 odst. druhý zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. upravujícím nový doslov § 126 tr. ř.

Nepřibrání odborníků psychiatrů k vyšetření duševního stavu obžalovaného není porušením zákona (§§ 134, 344 čís. 5 tr. ř.).

Otázka postačitelnosti podkladu pro podání spolehlivého posudku jest otázkou odbornou, již řešiti je znalcům podle jejich přísahy (§ 121 tr. ř.).

Rozh. ze dne 2. března 1929, Zm I 746/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního